

Arrest

nr. 157 362 van 30 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X,
Beiden handelend in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van X, X, X
en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juli 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 augustus 2015.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, komen op 11 februari 2009 België binnen en dienen een asielaanvraag in op 12 februari 2009. Zij zijn vergezeld van hun twee kinderen.

Op 11 november 2009 wordt het derde kind van verzoekers geboren.

Op 19 november 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen waarbij aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 22 februari 2010 nr. 39 114 wordt het beroep tegen de beslissing genomen ten opzichte van verzoeker verworpen.

Bij arrest van de Raad van 19 maart 2010 nr. 40 500 worden aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 12 januari 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 20 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers worden in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument (A.I.).

Op 7 oktober 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 23 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 18 juni 2013 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 21 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Het beroep tegen deze beslissing wordt bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 113 724 van 13 november 2013 verworpen.

Op 5 juli 2013 dienen verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 19 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Bij arrest van de Raad van 17 maart 2014 nr. 120 764 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 11 februari 2014 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 11 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 11 maart 2014 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 11 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoekers een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13^{sexies}).

Op 23 juni 2014 dienen verzoekers een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 11 augustus 2014 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij deze aanvraag zonder voorwerp wordt verklaard.

Op 11 augustus 2014 worden ten opzichte van verzoekers opnieuw bevelen genomen om het grondgebied te verlaten.

Op 12 juni 2015 dienen verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 14 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 12.06.2015 bij onze diensten werd ingediend door:

A., I. (R.R.: xxx)

geboren te Tbilisi op (...)1974

K., N. (R.R.: xxx)

geboren te N. C. op (...)1976

A., V. geboren op (...)1998

A., G. geboren op (...)2001

A., S. geboren op (...)2009

A., K. geboren op (...)2011

allen van nationaliteit: Rusland (Federatie van)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché d.d. 09.07.2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Enig middel ontnomen uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivatie van de administratieve akten en van het artikel 3 van de Europese Verdrag van de Rechten van de Mens; Aangezien de betwiste beslissing als volgt wordt gemotiveerd:

“... ”

Aangezien de motivatie van de betreden beslissing vrij stereotiep is; Dat deze beslissing onvoldoende werd gemotiveerd; Aangezien de Wet betreffende de motivatie van de administratieve akten stelt dat: Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

Dat krachtens deze artikelen, een administratieve akte dus onwettelijk is indien het niet formeel gemotiveerd is of indien het geen ten gronde pertinente motieven inhoudt, die vast staan en aanvaardbaar zijn; Dat het, bijgevolg van toepassing is op de betwiste beslissing; Dat de motivatie van de ondernomen beslissing zich op gegevens steunt die niet volledig gecontroleerd werden;

Aangezien de betwiste beslissing vaststelt dat uit het voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat de aandoening van A. S. een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit; Dat deze beslissing onvoldoende werd gemotiveerd;

Het artikel 9ter, §1, 1e lid van de Wet van 15 december 1980 luidt als volgt:

(...)

Dat de verzoekende partij nood heeft aan een behandeling van een onbepaalde duur. Dat het mogelijk is om uit het getuigschrift af te leiden dat de aandoening waaraan A. S. lijdt, een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit. Dat de medische toestand van A. S. dramatisch is bij terugkeer naar haar land van herkomst omdat ze daar niet goed behandeld zal worden. Dat het medisch getuigschrift nauwkeurig genoeg was om te besluiten dat de ziekte een zeer reëel risico voor het leven of fysieke integriteit van A. S. inhoudt. Haar aanvraag 9ter was daarenboven vergezeld van het type van medisch getuigschrift; Dit medische getuigschrift voldoet aan het koninklijk besluit omdat daar de ziekte, de graad van ernst en de vereiste behandeling zijn vermeld; Er is dus een klaarblijkelijke vergissing vanwege de tegenpartij die schijnbaar de documenten die aan haar onderworpen werden niet correct nagekeken heeft; De betwiste beslissing heeft zich niet getuigd over de medische elementen die haar ter appreciatie voorgelegd werden; Dat er geen rekening wordt gehouden met de bijzondere situatie van de verzoekende partij dewelke aangepaste zorgen vereist; Dat het door de verzoekende partij voorgelegd getuigschrift zowel de pathologie waaraan de verzoekende partij lijdt, aangeeft als de vereiste behandeling; Er is een overduidelijke schending van het artikel 3 E.V.R.M; Daarvan uitgaande, de betwiste beslissing dient nietig verklaard te worden.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Verzoekers stellen een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 8 EVRM. Verzoekers stellen dat hun dochtertje nood heeft aan een behandeling van onbepaalde duur. Haar medische toestand zou dramatisch zijn bij terugkeer naar het herkomstland omdat ze daar niet goed zou worden behandeld. Het standaard medisch getuigschrift voldoet volgens hen aan het koninklijk besluit omdat daar de ziekte, graad van ernst en de vereiste behandeling zijn vermeld. Volgens hen gaat het om een vergissing van de verwerende partij daar er geen rekening zou zijn gehouden met de bijzondere situatie. Er zou een overduidelijke schending zijn van artikel 3 EVRM. De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers d.d. 12 juni 2015 een derde aanvraag om machtiging tot verblijf indienden bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De ambtenaar-geneesheer stelde d.d. 9 juli 2015 een advies op dat onder meer luidt als volgt: “(...) De in het standaard medisch getuigschrift d.d. 04/06/2015 en 06/06/2015 en de bijlagen de dato 07/03/2015 en 04/06/2015 beschreven aandoeningen houden actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Uit dit medisch dossier blijkt dat de betrokkene onderzocht werd naar aanleiding van leerstoornissen (taal- en spraakontwikkeling en inadequate sociale ontwikkeling). Het beschreven selectief mutisme kan geenszins als een medische aandoening beschouwd worden gezien er geen sprake is van een onderliggende ernstige neurologische aandoening. Het aangehaalde autisme wordt tegengesproken in het uitgebreide verslag van de kinderspsychiater. Aangezien er geen sprake is van een medisch probleem is er geenszins nood aan een medische behandeling.(...)”

Uit het voorliggende advies blijkt duidelijk dat de twee voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden onderzocht. Enerzijds stelt de ambtenaar-geneesheer dat de aandoeningen zoals beschreven in het standaard medisch getuigschrift en waarbij hij preciseert dat het gaat om selectief mutisme, geen reëel risico inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit en anderzijds beoordeelt de ambtenaar-geneesheer het actueel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Hierbij stipt de

ambtenaar-geneesheer aan dat er geen sprake is van een onderliggende ernstige neurologische aandoening en dat het aangehaalde autisme tegengesproken wordt in het uitgebreide verslag van de kinderpsychiater. In de bestreden beslissing werd geenszins gesteld dat het standaard medisch getuigschrift niet zou beantwoorden aan het koninklijk besluit. Waar verzoekers aangeven het niet eens te zijn met de beoordeling die gemaakt werd door de ambtenaar-geneesheer en aangeven dat het om een vergissing zou gaan, tonen zij niet aan welke medische elementen veronachtzaamd zouden zijn bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij tonen met hun betoog niet aan dat de motiveringsplicht geschonden werd. Het loutere feit dat zij het oneens zijn met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer is niet afdoende om een schending aannemelijk te maken van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen. Waar zij een schending inroepen van de artikelen 3 en 8 EVRM, laten zij na concrete elementen aan te voeren die op hun persoonlijke situatie van toepassing is om een eventuele schending van voormelde hogere rechtsnormen te staven. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk. Het enig middel is niet ernstig.”

2.3. Verzoekers voeren de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.5. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.6. De bestreden beslissing verklaart verzoekers’ aanvraag, ingediend op 12 juni 2015, om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk. De opgeworpen schending van de motiveringsplicht wordt dan ook in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onderzocht.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Verzoekers dienden de aanvraag in in functie van hun minderjarige dochter S.A. Zij voegden bij de aanvraag een standaard medisch getuigschrift d.d. 6 juni 2015 waaruit het volgende blijkt:

“B/ Diagnose (...)

-Autisme

Ernstige vorm van sociale isolatie

Selectief mutisme

- verdere behandeling en revalidatie graag in Nederlands (moedertaal)

C/ actuele behandeling (...)

- Medicamenteuze behandeling/medisch materiaal: /

- Interventie/Hospitalisatie (Frequentie? Datum van laatste opname?)

/

- psychiatrie (kinderpsychiatrie te ...) (onleesbaar)
- psycholoog
- huisarts
- Voorziene duur van de noodzakelijke behandeling
- Levenslang
- D/ Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet?
- Ontwikkelingsstoornissen
- Mentale retardatie
- E/ Evolutie en prognose van de aandoening (...)
- geen genezing mogelijke verbetering
- socio-maatschappelijke integratie in bepaalde mate"

Verzoekers voeren aan dat geen rekening werd gehouden met de inhoud van dit attest, met de bijzondere situatie van het kind, dat haar toestand dramatisch is bij terugkeer naar het land van herkomst omdat ze daar niet goed zal behandeld worden en dat dit getuigschrift nauwkeurig genoeg was om te besluiten dat de ziekte een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

2.7. De bestreden beslissing verwijst naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 9 juli 2015. Dit advies maakt deel uit van de bestreden beslissing en werd samen met de bestreden beslissing ter kennis gebracht. Dit advies luidt als volgt:

"(...) De in het standaard medisch getuigschrift d.d. 04/06/2015 en 06/06/2015 en de bijlagen de dato 07/03/2015 en 04/06/2015 beschreven aandoeningen houden actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Uit dit medisch dossier blijkt dat de betrokkene onderzocht werd naar aanleiding van leerstoornissen (taal- en spraakontwikkeling en inadequate sociale ontwikkeling). Het beschreven selectief mutisme kan geenszins als een medische aandoening beschouwd worden gezien er geen sprake is van een onderliggende ernstige neurologische aandoening. Het aangehaalde autisme wordt tegengesproken in het uitgebreide verslag van de kinderpsychiater. Aangezien er geen sprake is van een medisch probleem is er geenszins nood aan een medische behandeling (...)"

2.8. Enerzijds stelt de ambtenaar-geneesheer dat de aandoeningen zoals beschreven in het standaard medisch getuigschrift en waarbij hij preciseert dat het gaat om selectief mutisme, geen reëel risico inhouden voor het leven en de fysieke integriteit en anderzijds oordeelt de ambtenaar-geneesheer over het actueel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst het volgende *"Aangezien er geen sprake is van een medisch probleem is er geenszins nood aan een medische behandeling"*.

2.9. Inzake verzoekers' concrete kritiek dat er wel degelijk sprake is van een ernstige aandoening en nood aan een behandeling in het land van herkomst, dient te worden opgemerkt dat de ambtenaar-geneesheer aanstipt dat er *"geen sprake is van een onderliggende ernstige neurologische aandoening en dat het aangehaalde autisme tegengesproken wordt in het uitgebreide verslag van de kinderpsychiater"*.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat dit verslag van de kinderpsychiater het volgende vermeldt:

"Naast bovenstaande observatiegegevens werd er ook gebruik gemaakt van meer gestructureerd psychodiagnostisch onderzoek (Autisme Diagnostisch ObservatieSchema, module 2). De Totaalscore die S. behaalde, komt overeen met een 'non-spectrum'-classificatie."

In de "diagnose" van dit verslag wordt autisme niet vermeld.

Waar verzoekers aldus betogen dat *"betrokkene nood heeft aan een behandeling van een onbepaalde duur. Dat het mogelijk is om uit het getuigschrift af te leiden dat de aandoening waaraan A.S. lijdt, een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit. Dat de medische toestand van A.S. dramatisch is bij terugkeer naar haar land van herkomst omdat ze daar niet goed behandeld zal worden"* wordt dit tegengesproken door de stukken van het dossier, waarop de ambtenaar-geneesheer zijn advies steunde.

2.10. In de bestreden beslissing werd overigens geenszins gesteld dat het standaard medisch getuigschrift niet zou beantwoorden aan het koninklijk besluit, zoals verzoekers nochtans betogen.

2.11. Waar verzoekers aangeven het niet eens te zijn met de beoordeling die gemaakt werd door de ambtenaar-geneesheer en aangeven dat het om een vergissing zou gaan, tonen zij niet aan welke medische elementen veronachtzaamd zouden zijn bij het nemen van de bestreden beslissing of hoe dit dan precies zou zijn gebeurd. Zij tonen met hun betoog niet aan dat de motiveringsplicht geschonden werd. Het loutere feit dat zij het oneens zijn met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer is niet afdoende om een schending aannemelijk te maken van de door hen op ontvankelijke wijze opgeworpen bepalingen.

Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot stand zijn gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.12. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Uit de toelichting bij hun enig middel blijkt dat verzoekers deze opgeworpen schending niet verder toelichten. Gelet op de afwezigheid van enige verdere toelichting bij deze opgeworpen schending dient deze dan ook als onontvankelijk te worden beschouwd. De Raad wijst er in dit kader op dat verzoekers in feite niet verder komen dan het louter nominatief vermelden van artikel 3 van het EVRM samen met de volgende zinsnede in hun betoog, met name *“Er is een overduidelijke schending van het artikel 3 E.V.R.M; Daarvan uitgaande, de betwiste beslissing dient nietig verklaard te worden.”*

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET